

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/77/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200048
Dátum vydania rozhodnutia:	12.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumanu
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200048.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: PALADIUM GROUP, s.r.o., so sídlom Gemerská 3, Košice, IČO: 44 351 011, zastúpený: AK H.I.F., spol. s r.o., so sídlom Na vŕšku 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/223/16748-116804/2011/999608-r zo dňa 14.11.2011, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2012-59 zo dňa 21.02.2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2012-59 zo dňa 21.02.2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/16748-116804/2011/999608-r zo dňa 14.11.2011, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice IV č. 698/230/38516/11/Tak zo dňa 26.05.2011, ktorým bola podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyrubená žalobcovi daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2009 v sume 97.744,03 eur.

Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období január 2009 v sume 97.744,03 eur od dodávateľa TRANSDIRECT, s.r.o. Košice. Uskutočnený nákup reklamných služieb od uvedeného dodávateľa žalobca preukazoval iba faktúrami, ku ktorým boli pripojené objednávky služieb (objednávky doslovne kopírovali obsah fakturovaných služieb pokiaľ ide o druh služby, jednotkovú cenu za

poskytnutú službu, množstvo, množstvo poskytnutých služieb a cena za poskytnutú službu), zmluvou o vykonaní reklamy uzavretou žalobcom s obchodnou spoločnosťou TRANSDIRECT, s.r.o. zo dňa 30.12.2008 a monitoringami mediálnej kampane a mediálnymi plánmi v jednotlivých televíziách a rozhlasových staniciach. Krajský súd sa stotožnil so závermi správca dane, ako aj žalovaného v tom smere, že žalobca nepreukázal dodanie služieb fakturovaných dodávateľom TRANSDIRECT, s.r.o. Spornosť, nekonkrétnosť a nezrozumiteľnosť označenia fakturovaných služieb pri štandardnej podnikateľskej činnosti by mala u každého odberateľa takej služby vyvolať pochybnosti o predmete fakturácie. Výsledným produktom služieb dodaných uvedenou obchodnou spoločnosťou žalobcovi mali byť monitorings, štatistiky sledovanosti, čítanosti a počúvanosti jednotlivých médií. Zo žalobcom predložených monitoringov mediálnych kampaní, mediálnych plánov v jednotlivých televíziách a rozhlasových staniciach, billboardov a iných materiálov nevyplyva, kto ich spracoval, dodávateľ TRANSDIRECT, s.r.o., nemal zamestnancov, preto ich spracovať mohli iba jeho subdodávatelia.

Podľa názoru krajského súdu správca dane dôvodne spochybnil dodanie služieb žalobcovi dodávateľom TRANSDIRECT, s.r.o. a v súlade s ustanovením § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vykonal ďalšie dokazovanie výsluchom konateľa tejto obchodnej spoločnosti v rozhodnom období Daniela Kresta a konateľa žalobcu. Konateľ dodávateľa uviedol, že v roku 2009 vystavil pre žalobcu spolu 13 faktúr, pričom zdaniteľné obchody uvedené v týchto faktúrach zrealizoval sám a čiastočne subdodateľským spôsobom. TRANSDIRECT, s.r.o. nezamestnával žiadnych zamestnancov, vstupné dáta konateľ nakupoval u viacerých dodávateľov, ktorých mená si nepamätá, lebo išlo o jeho prvý veľký projekt a komunikoval s veľkým počtom subdodávateľov. Účtovné daňové doklady spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o. za predmetné zdaňovacie obdobie nemá k dispozícii, pretože ich odovzdal novému konateľovi spoločnosti Emilovi Majcherovi na základe zmluvy odovzdávacieho a preberacieho protokolu. Ing. Miroslav Schurger, konateľ žalobcu do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 22.03.2011 uviedol, že služby poskytnuté na základe zmluvy o vykonaní reklamy uzatvorenej so spoločnosťou TRANSDIRECT, s.r.o. boli dodané v objednanom rozsahu a v požadovanej kvalite. Nového konateľa obchodnej spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o. správca dane nemohol vypočuť, pretože so správcom dane nespolupracuje a zásielky na adrese trvalého bydliska nepreberá.

Z ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., ako aj z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. pre žalobcu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty vyplýva pri uplatňovaní práva na odpočítanie dane povinnosť preukázať, že služba mu bola skutočne dodaná od konkrétne označeného platiteľa dane z pridanej hodnoty, t.j. od dodávateľa TRANSDIRECT, s.r.o. Žalobca vznik práva na odpočítanie dane zo sporných obchodov nepreukázal. Možno súhlasiť s tvrdeniami žalobcu, podľa ktorých každá obchodná spoločnosť si slobodne vyberá svojich obchodných partnerov, nezodpovedá za činnosť svojho obchodného partnera, za vedenie jeho účtovnej a inej evidencie. Na druhej strane žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty pri uplatňovaní práva na odpočet dane z pridanej hodnoty zodpovedá za preukázanie existencie svojho nároku.

Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty zo sporných faktúr od označeného dodávateľa a podľa názoru krajského súdu hodnotenie vykonaných dôkazov správca dane aj žalovaný uskutočnil v súlade s logickým myslením a uvažovaním.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie, alternatívne ho zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Má za to, že všetky podmienky formulované v zákonných ustanoveniach, ktoré mal podľa žalovaného, ako i krajského súdu porušiť, splnil. Na predložených faktúrach sú správne uvedené všetky zákonom ustanovené položky, ktoré podporené ďalšími predloženými dôkazmi jednoznačne deklarujú, že k jednotlivým zdaniteľným plneniam skutočne došlo. Skutočnosti uvedené v bode II. žaloby (konkrétne skutkové okolnosti), predstavujú ucelenú sieť dôkazov preukazujúcich fakt, že predmetné obchody sa reálne uskutočnili. Dodávateľ, rovnako ako následní odberatelia, evidujú s tým súvisiace plnenia riadne vo svojich účtovníctvach a súčasne si splnili aj príslušné daňové povinnosti. Zákon neukladá, aby súčasťou faktúry boli detailne rozpisané jednotlivé činnosti, za ktoré bola vystavená. V zásade, pri takomto objeme prác to ani nie je možné. Je vecou podnikateľských subjektov

akým spôsobom si rámcovo vymedzia plnenie, ktoré má byť predmetom konkrétnej faktúry a ďalšie podrobnosti sú súčasťou zmlúv, osobných rokovaní a podobne, pričom rozhodujúcim je výsledný produkt, ktorý má byť dodaný a z dôvodu ktorého sa samotný obchod vôbec realizoval. Všetky dôkazy, ktorými disponoval riadne predložil v rámci daňového konania a nedozvedel sa, aké ďalšie dôkazy mal poskytnúť na preukázanie reálnosti uskutočneného plnenia. Daňové orgány, včítane súdu, len formálne vymenúvajú zákonné povinnosti a ich nesplnenie odôvodňujú tým, že nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Všetky predložené podklady (predmet faktúr) boli len tzv. medziproduktom, pričom slúžili len ako podklad za účelom prípravy finálneho produktu pre obchodnú spoločnosť Servis Creativ, s.r.o., ktorým boli reklamné služby, konkrétne odvysielanie a vyrobenie TV spotov, printovej reklamy a inzercie, a billboardovej reklamy. Bez podkladov od obchodnej spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o. by nebolo možné správne zamerať a poskytnúť služby odberateľovi - obchodnej spoločnosti Servis Creativ, s.r.o. Je nepochopiteľné že súd, rovnako ako žalovaný nespochybňujú dodané produkty obchodnej spoločnosti Servis Creativ, s.r.o., ale dodanie podkladov na ich spracovanie od dodávateľa - obchodnej spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o., pričom jedno bez druhého ani nie je možné.

Ďalej uviedol, že k subdodávateľom svojich dodávateľov sa nevie vyjadriť, pretože mal záujem len o plnenie vyplývajúce zo zmluvy o reklame, ktoré mu bolo v zodpovedajúcom rozsahu a kvalite poskytnuté a umožnilo mu správne a efektívne umiestniť ďalšie reklamné produkty, a keďže obchodná spoločnosť TRANSDIRECT, s.r.o., ako jeden z dodávateľov mu predmetné produkty v zodpovedajúcom množstve a kvalite dodala, nemal žiadne pochybnosti. Daňový subjekt nemôže zodpovedať za dôkazy, resp. účtovnú a inú evidenciu odlišných daňových subjektov a táto skutočnosť mu nemôže byť kladená na zodpovednosť. Vecou obchodnej politiky a súčasne slobodnou voľbou každej obchodnej spoločnosti je výber jej obchodného partnera a realizácia tohto práva nemôže byť daňovému subjektu na ujmu. Plnenie, ktoré si objednal bolo vždy dodané v objednanom rozsahu a požadovanej kvalite, svojmu dodávateľovi riadne zaplatil a tento si riadne plní svoje odvodové povinnosti do štátneho rozpočtu. Jediný dôkaz, ktorý existuje je v prospech záveru o reálnej existencii zdaniteľných obchodov, a to výsluch Daniela Kresta, ktorý bol konateľom TRANSDIRECT, s.r.o. v rozhodnom čase a ten vypovedal, že zdaniteľné obchody uvedené v predmetných faktúrach sa reálne stali, realizoval ich sám a čiastočne subdodávateľským spôsobom a to tak, že nakupoval vstupné dáta, ktoré sám spracovával do výstupných grafických foriem a elektronických výstupov. Je preto nepochopiteľné, na základe akých dôkazov žalovaný a súd spochybňujú existenciu subdodávateľov, resp. nimi vykonaných prác, keď jediným dôkazom, ktorým v tejto časti disponujú je dôkaz v prospech žalobcu.

V ďalšej časti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011, sp. zn. 3Sžf/1/2010 a Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 a uviedol, že daňové úrady cez objektívne dôkazy nedokázali, že vedel alebo mal vedieť o tom, že obchody sú fiktívne a sú tak spojené s daňovým podvodom, dokonca dôkazy, resp. účtovná evidencia dodávateľa neexistuje vôbec. Daniel Kresta (konateľ TRANSDIRECT, s.r.o. v čase realizácie predmetných daňových prípadov) do zápisnice o ústnom pojednávaní z 18.04.2011 vykonávanej u správcu dane uviedol, že ich spoločnosť spolupracovala v roku 2009 s daňovým subjektom ako dodávateľ, faktúry vystavil a podpísal, zdaniteľné obchody ktoré z nich vyplývajú sa reálne stali, predmetné faktúry boli riadne uhradené, zaúčtované v účtovníctve a príslušné daňové povinnosti boli splnené. To znamená, že daňová povinnosť bola splnená a napriek záverom daňového úradu o fiktívnosti predmetného obchodu nebola na strane dodávateľa zmenená, resp. upravená, to znamená, že z údajného „fiktívneho obchodu“ daňová povinnosť na DPH vzniká, ale právo na nadmerný odpočet už nie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zákon č. 511/1992 Zb. otázku dôkazného bremena, resp. dôkaznej povinnosti rozdeľuje medzi správcu dane a daňové subjekty, ale ťažisko dôkazného bremena je na daňovom subjekte. Je pravdou, že podľa ust. § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie, ale toto ustanovenie je potrebné chápať tak, že správca dane zabezpečuje priebeh procesu dokazovania. Správca dane určuje rozsah a spôsob dokazovania a jeho povinnosťou je predovšetkým hodnotenie dôkazov predložených daňovým subjektom (§ 29 ods. 3 citovaného zákona). Dôkaznú povinnosť však znáša daňový subjekt a táto mu vyplýva z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Dôkazné bremeno daňového subjektu je

zakotvené aj v § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Žalovaný z predloženého spisového materiálu zistil, že dôkazy predložené žalobcom (faktúry, zmluvy o vykonaní reklamy, reklamné prospekty) nepreukázali reálnu existenciu obchodných prípadov. Predmet zmluvy o vykonaní reklamy zo dňa 30.12.2008, uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou TRANSDIRECT, s.r.o. nie je bližšie špecifikovaný. Ide o stanovenie podmienok spolupráce pri nákupe komerčných elementov vo vysielaní elektronických médií, indoor a outdoor reklamných plôch v období január 2009 pre projekty objednávateľa a pre reklamné kampane. Z predložených dokladov nevyplýva, akým spôsobom, na základe akých podkladov a ktorým subjektom boli spracované štatistiky sledovanosti, počúvanosti a čítanosti jednotlivých médií, mediálne plány, grafické návrhy, prípadne fotodokumentácia umiestnenia billboardov, ktoré sú obsahom monitoringov mediálnej kampane. Pokiaľ existuje celý rad dôkazov dokumentujúcich, že predmetné faktúry majú reálny základ, ktorú skutočnosť uvádza žalobca v odvolaní, bol povinný ich správcovi dane v priebehu kontroly predložiť. Tvrdenie žalobcu o zaplatení dodávky tovaru, ktorá bola predmetom sporných faktúr, ako aj plnenie si odvodových povinností dodávateľom, na ktoré poukazuje žalobca, ešte nepreukazuje aj uskutočnenie deklarovaných obchodov. V tomto prípade pre nespôsobnosť dodávateľa, spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o. správca dane nemohol preveriť, či sporné faktúry boli zaúčtované v jeho účtovníctve a či príslušné daňové povinnosti boli splnené. Správca dane neprenáša zodpovednosť za dôkazy, resp. účtovnú a inú evidenciu odlišných daňových subjektov na žalobcu, len poukazuje na skutočnosť, že je to žalobca, ktorý musí preukázať splnenie zákonných podmienok (§ 49 ods. 1, 2 v nadväznosti na § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.) na uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Ak žalobca tvrdí, že dodávku reklamných služieb reálne vykonala spoločnosť TRANSDIRECT, s.r.o., bolo jeho povinnosťou, aby svoje tvrdenia podložil nespochybniteľnými a preveriteľnými dôkazmi, ako to vyplýva z ust. § 29 ods. 8 a § 15 ods. 6 zákona č. 511/192 Zb. Výjadrenia konateľa žalobcu p. Schurgera o aktívnej spolupráci na reklamnej kampani, ako aj tvrdenie žalobcu o splnení si odvodových povinností dodávateľa, predpokladajú vedomosti o účtovníctve spoločnosti TRANSDIRECT, s.r.o.

V závere poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž-o-KS/97/2006 a sp. zn. 4Sžf/26/2012 a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/9/2012 zo dňa 21.02.2013 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo verejné vyhlásenie rozsudku oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 3 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Najvyšší súd pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia nezistil existenciu zásadnej právnej otázky, ktorú by bolo nevyhnutné judikovať. Spor sa týka skutkového stavu a preukázania existencie zdanieľného plnenia. V konaní neboli naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3 Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK.

„Daňový subjekt vyčerpal vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa“.

„Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u platiteľovho dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane“.

Podľa § 29 ods. 8 zák. SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov

vedených daňovým subjektom.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to, daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosť rozhodujúce pre určenie dane (§ 15 ods. 1 zák. SNR č. 511/1992 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je uštalovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie. Pri preukazovaní je významný aj charakter zdaniteľného plnenia. V danom prípade nehmotný charakter prijatých reklamných služieb.

Spornou skutkovou otázkou v konaní bolo vyhodnotenie, či v danom prípade došlo k zdaniteľnému plneniu podľa zákona č. 222/2004 Z.z., k dodaniu reklamných služieb žalobcovi spoločnosťou TRANSDIRECT, s.r.o. subdodávateľským spôsobom, ktorého predmetom podľa zmluvy o vykonaní reklamy malo byť stanovenie podmienok spolupráce pri nákupe komerčných elementov vo vysielaní elektronických médií, printových a rozhlasových médií, indoor a outdoor reklamných plôch v období január 2009 pre projekty objednávateľa a pre reklamné kampane.

Vzhľadom na to, že dodávateľ žalobcu nevedel identifikovať svojich dodávateľov (subdodávateľov žalobcu), nemal ani žiadnych zamestnancov a jeho účtovníctvo nie je k dispozícii, dodanie služieb žalobcovi je pochybné. Za danej situácie dôkazné bremeno preukázania zdaniteľných plnení zaťažuje žalobcu. Preukázanie zdaniteľných plnení uskutočnených subdodávateľským spôsobom môže byť pre žalobcu problematické, keďže nejde o služby, ktorých výstupom by bol konkrétny hmotný produkt. Avšak je v záujme daňového subjektu, aby nad rámec svojich bežných obchodných potrieb zhromažďoval dôkazy, ktoré môžu preukázať, že k dodaniu služieb skutočne došlo, keďže si uplatnil nárok na odpočet dane.

V prípade sporných daňových transakcií sa uskutočňuje aj podporný test existencie jej ekonomickej podstaty.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

S poukazom na zásadu skutočného obsahu skutočnosti rozhodujúcej pre určenie dane (§ 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.) sa však tieto transakcie javia ako umelé, bez ekonomického obsahu. K štatistikám sledovanosti, počúvanosti a čítanosti správca dane uvádza, že jednotlivé médiá si vykonávajú vlastné štatistiky, resp. ich pre nich vykonávajú iné subjekty. Napríklad štatistiky jednotlivých televízií sú vykonávané na základe people metrov umiestnených v domácnostiach. Na základe takéhoto prieskumu sú vypracované štatistiky sledovanosti, ktoré majú televízie k dispozícii. Rovnako si prieskum počúvanosti vykonávajú rozhlas a printové médiá. Takéto prieskumy realizujú subjekty ako MEDIAN SK s.r.o., ktorý zverejňuje výsledky na svojej internetovej stránke www.mediansk.sk. Údaje takéhoto druhu sú zverejňované aj na internetovej stránke www.medialne.sk, takže kontrolovaný daňový subjekt mohol získavať dáta z ich stránok a nie objednávať si tieto služby od iných subjektov. Kontrolovaný daňový subjekt síce predložil štatistiky sledovanosti, počúvanosti a čítanosti, čo je len konečný produkt, avšak nepreukázal, kto realizoval návrh a výrobu TV spotov, rádio spotov a ich adaptáciu a prepis pre jednotlivé stanice, mediálne plány jednotlivých staníc, monitoring, návrh a umiestnenie reklamy v printových médiách, mediálne plány jednotlivých printov tlačí a pod. Z dôvodu neosvedčenia ekonomickej podstaty presun dôkazného bremena z platiteľa dane na správcu dane nie je možný.

Najvyšší súd preto konštatuje, že daňové orgány v danom prípade vychádzali zo správneho rozloženia dôkazného bremena a v konaní neboli osvedčené dôvody pre presun dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane.

Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. V predmetných prípadoch žalobcovi právo na odpočítanie dane (§ 49 ods. 1, § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH) nevzniklo.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2012-59 zo dňa 21.02.2013 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný